

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Iudicium De Articulis Confessionis Fidei Anno M. D. XXX.
Caesar. M. Augustæ exhibitis, quatenus scilicet à
Catholicis admittendi sint aut reiiciendi**

Hoffmeister, Johann

Coloniæ, 1559

VD16 ZV 17723

De Vtraq[ue] specie Eucharistiae.

urn:nbn:de:hbz:466:1-34289

ARTICVLVS XXI.

communione Christi renunciandi. Totidem verbis Butzerus: nam ea sunt quæ instituto nostro conuenire putamus. Quæ de fædis vel falsis imaginibus habet, ite de membris Christi neglectis, nihil à nobis dissentiunt, id quod etiã paulò suprã testati sumus. Habet idem Bucerus de vsu imaginum dissertationem in Psal. 115. quam allegasse suffecerit. Nullam difficultatem hic timemus, ad alia igitur festinemus.

DE VTRAQVE SPECIE Cœnæ Domini Articulus, XXII.

LAicis datur vtraque species Sacramenti in Cœna Domini, quia hic mos habet mandatum Domini Math. 26. Bibite ex hoc omnes: vbi manifestè præcipit Christus de populo vt omnes bibant: & ne q̄s possit cauillari, quod hoc ad Sacerdotes tantũ pertineat, Paulus ad

ARTICVLVS XXII

ad corinthios exemplum recitat, quo apparet totam Ecclesiã vtraq; specie vsam esse. Et diu mansit hic mos in Ecclesia: nec constat quando, aut quo authore mutatus sit. Cyprian⁹ aliquot locis testatur populo sanguinem datum esse. Idem testatur Hiero. qui ait, Sacerdotes Eucharistiæ ministrant, & sanguinem Christi populis diuidunt. Imò Gelasius Papa mandat, ne diuidatur Sacramentum, Dist. 2. de conse. cap. Comperimus. Tantum consuetudo non ita vetus aliud habet, &c.

F. Ioan. Hoff.

Vod Laicis vtramque speciem Sacramenti porrigit Aduersarij scimus, & malelemus ipsos Doctoris sui Lutheri approbasse, & sequutos fuisse sententiam, quàm diuersum, non citra temeritatem attentasse. Scripsit autem

ARTICVLVS XXII.

autem illorum Alpha Lutherus, dū adhuc meliorem spem de se pręberet, neq; dū frōtem omnino perfricuisset, in hanc sententiam, Nō dixi, neque consului, neque est intērio mea, vt vnus, aut aliquot Episcopi propria autoritate incipiāt alicubi vtramque speciem porrigere, nisi ita cōstitueretur, ac mādaretur in Cōcilio generali. Hactenus ille in declaratione Eucharistię: quī vtinam nō mutasset sentētiā. Ego certē, sicut non possum negare veteris Ecclesię vsum in administratiōe Sacrosanctę Eucharistię: ita non possum probare Aduersariorum temeritatem. Et vtinam maiori diligentia inculcassent plebiū aurib⁹ quod Paulus dicit, Qui manducat & bibit indignē, iudicium sibi manducat & bibit, &c. quā illud, Bibite ex hoc omnes. Plurimum refert, crede mihi, non quibus sub specieb⁹, sed quo aīo suscipias Christi Corpus & Sang. Sed quid dicā? Aduersarij reuocari volunt veterē cōmunicandi vsum: quod si reuocarent etiā veterē excōmunicandi vsum, vereor ne habituri essēt multos q̄ auerēt vel astare Sacramē. huius de quo loquimur, dispēsatiōi. vos (vereor ne & nos) illis porrigitis corp⁹ D. quos veteres

ARTICVLVS XXII.

vix Christiano nomine dignos cēfuisse.
 Sed si hæc Aduersarij Plebibus suis incul-
 carent, non tam benignos haberent audi-
 tores. Quid ille? Popule meus, qui te beatū
 dicunt ipsi te decipiunt. Sed ad rem pro-
 prius. Legimus institutionem huius Sacra-
 menti in Euangelijs, & eius vsum atque
 rememorationem in Apostolicis literis:
 nec nos latet qualis fuerit vsum patrum su-
 perioris seculi. Et ex S. Thoma Aquinate
 apparet vsum vtriusq; speciei fuisse suo se-
 culo in multis Ecclesijs. 3. par. q. 80. Ar. 12.
 Neque tamen is sum qui existimem hac in
 re, vel impiè vel temerè ab Ecclesiasticis q̄
 nostrum vsum obseruare docuerunt, tenta-
 tum esse. Quod si quis pergat dicere, Pa-
 tres, qui nostrum vsum & docuerūt, & suo
 exemplo probarunt, nec fuisse pios, nec
 doctos, videat ne ipse impius & indoctus
 cōvincatur proteruè cornicum, quod dici-
 tur, oculos configere. Certè me non parū
 mouet quod vsum noster tam diu obtinuerit
 in Ecclesia, vt non constet certò quis nā
 eius autor fuerit. Profectò si impium foret
 altera tantum specie Ecclesiæ vti, tot sancti
 Deoq; deuotiss. patres ac doctores vtique ad
 errorem eiusmodi sopiendū incubuissent.

ARTICVLVS XXII.

An verò à tempore illo nullus alba q, dicit
 Gallinè filius, prepsit q potuisset institutū
 Christi vendicare? Què enim Christiana
 religio erroris nescia suscipit, ait Damasce
 nus, & in tot secula seruat inconcussa, mi
 nimè vana sunt, sed vtilia, Deo placita, salu
 tiq; nostræ conducibili plurimum. Soli
 Luthero s. reseruatum est, vt tanquàm al
 ter Esdras Domini legē restauraret. Ad
 dam, Non latet Aduersarios, quid olim in
 administratione Eucharistiæ immutatum
 fuerit à patribus. Quare ad imitationem
 veteris Ecclesiæ non etiam communicant
 infantes corpore & sanguine Domini?
 Quare non ad imitationē Ecclesiæ Corin
 thiorum collatis epulis, in Tēplo sub Cœ
 nam Domini conuiuantur? Immutatum
 & antiquatū hoc esse, dicent. Accipimus.
 Expectare ergo oportebat & ipsos, hac in
 re, Ecclesiæ iudicium. Quod si cum Luth
 ero suo hic perrexerint nolle audire Eccle
 siam in eo quod à Christo institutum est,
 periculum est ne aliquot illorum dogmata
 casura sint. Recordetur dogmatis sui de nō
 expresse pceptis, &c. Enim verò sub dubito
 Aduersarios sua temeritate in altissimè ne
 gotio concordie, dedisse causam Sacramē

o

tatio

ARTICVLVS XXII.

tariorum temeritati : immò & prouocasse iram Domini (qui illud voluit esse Symbo- lum pacis, quod illi fecerunt tesseram om- nium litium,) vt vulpes istas pestilentif- simas, Sacramentarios puta, non prohibu- erit. An ne discipulis Lutheranorum acci- dit, quod cani illi Aesopico? An non p carne vmbra accepertunt? Noluerunt ab Ec- clesia quæ ipsos Christo genuerat, accipe- re sub speciebus panis verum corpus Do- mini, vtique non præter sanguinem: & co- acti sunt à suis accipere inania signa, pané & vinû. Et hic vide gradus p quos deuen- tum est ad hanc Sacramentariorû hæresim. Lutherus ab initio negauit autoritatē Ec- clesiæ: qua negata licebit cuilibet ex pro- prio capite sibi fingere nouas scripturæ in- terpretationes, aut potius deprauationes. Lutherus ergo contēpta Ecclesiæ interpre- tatiōe, trāssustantiatiōe impugnat, suaq; interpretatione confirmare conatur. Hoc vidēs Zuinglius, cōtēpta & Ecclesiæ & Lu- theri interpretatione, propriā adfert cū Lu- thero vult habere in cœna panem vinum, contra Ecclesiam verò & ipsum Lutherum negat corpus & sanguinē Domini in cœ- na: Rogas qua autoritate? Ea qua Lutherus
trans-

Sic Irene.
aduersus
Hære.
li. 2. ca. 12.

ARTICVLVS XXII.

trāssubstātionē impugnat, nimirū pprijs
 adinuētionib⁹ contēnēdo Ecclesiā, & nouā
 verborū Chri fingēdo interpretationē. Hęc
 igť vidētes Anabap. neq; Eccles. neq; Luth.
 neq; Zuingliū audire volūt, & etiā sibi sua
 & noua fingūt somnia. Sed hęc satis p tē-
 pore. Meo iudicio Ecclesia nostra, q̄ Euāge-
 liū chri & habet & seqtur, q̄ à spiritu sancto
 in oēm veritatē ducitur, adeoq; est colūna
 & firmamētum veritatis, nihil temere, sicut
 & suprā admonuim⁹, nihil impiē immuta-
 uit: & hui⁹ ipsius Matris nrę expectam⁹ sen-
 tētiā tā in his q̄ in alijs. Cur ego Matri meę
 cōtradicerē? Hęc mihi Euangelium tradidit,
 hui⁹ itaq; interpretationē ab illa nō in-
 iuria expectare me puto. Quod aduersarij
 allegāt Euangeliū, Apostolos, Patres, nihil
 hic nos remoretur. Scripturis sacris suā au-
 thoritatē saluā & sacrosanctā volumus, Pa-
 trū itē nō contēnimus testimonia, sed horū
 oīm sensum ceu diximus, à spiritu Eccle-
 się expectamus. A nostris dictū est, q̄ à no-
 bis hoc loci dici potuit: ab illis ergo pius le-
 ctor copiosiora quęrat. Neminē ex Catholī-
 cis legimus hacten⁹, q̄ nō volēs in hoc nego-
 tio expectet iudiciū Ecclesię & in horum
 sententiam manibus & pedibus concedo.

O 2 DECON.